

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 444/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. G., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. L. R., S., ktorou namieta porušenie svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2013 doručená sťažnosť Ing. R. G., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. L. R., S., ktorou namieta porušenie svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi a ďalším osobám podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“), obžalobu za spáchanie (1) zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a (2) z účasti na zločine neodvedenia dane a poistného podľa § 21 ods. 1 písm. a) a § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Sťažovateľ je väzobne stíhaný od 30. októbra 2011 na základe väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Po podaní obžaloby špecializovaný trestný súd rozhodol uznesením sp. zn. BB-3 T 4/2013 z 13. februára 2013 o tom, že ponecháva sťažovateľa vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Sťažovateľ podal proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sťažnosť, ktorá bola uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013 zamietnutá.

Sťažovateľ tvrdí, že namietané uznesenie nie je dostatočne odôvodnené, keďže najvyšší súd v ňom nereagoval na jeho námietky týkajúce sa (podľa jeho tvrdenia) nezákonne získaných dôkazov — výpovedí svedkov (v skutočnosti obvinených), na ktorých je založené jeho obvinenie.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Dovoľujeme si s plnou vážnosťou, že najvyšší súd sa so spisom v mojej trestnej veci vôbec neoboznámil, jeho obsah nepozná, a preto ani nedokázal reagovať na vážne porušenia zákona zo strany orgánov prípravného konania, ako aj nelegitímny spôsob obstarávania dôkazov v konaní, na ktoré sme v súvislosti s rozhodnutím súdu prvého stupňa objektívne poukazovali, pretože predchádzali podaniu obžaloby ako aj samotnému rozhodnutiu súdu o mojom ponechaní vo väzbe...“

Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu sú v zásade rovnaké, keďže sťažnostný súd sa len obmedzil na zopakovanie argumentov súdu prvého stupňa. Sťažovateľ považuje taktiež za „ústavne neprijateľné, aby sa prvostupňový i odvolací súd, po podaní obžaloby, svorne odvolávali na skutočnosti, ktoré môžu postačovať na zdôvodnenie začínajúcej väzby, ale nie po tom, čo táto trvá nepretržite 17 mesiacov...“.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že:

„1) uznesením Najvyššieho súdu Slov. republiky zo dňa 27. februára 2013, č. k. 1 Tost 6/2012, bolo porušené základné právo sťažovateľa na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd

2) sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú

oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu z 13. februára 2013, ktorým bolo rozhodnuté o jeho (a ďalších dvoch obžalovaných) ponechaní vo väzbe.

Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta sťažovateľ, sa naopak, *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby), resp. o zbavení osobnej slobody po právoplatnom odsúdení za spáchaný trestný čin [čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru]. Z uvedeného dôvodu je v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľov návrh, ktorým sa domáha vyslovenia porušenia čl. 5 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu, už na prvý pohľad neopodstatnený (obdobne napr. m. m. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, IV. ÚS 152/09, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07), t. j. čl. 5 ods. 1 dohovoru nie je na vec sťažovateľa aplikovateľný.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 135/04), ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Wilde et. al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 76) poukazuje na to, že čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru obsahujú nielen základné hmotné, ale aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu, t. j. vrátane práva na spravodlivé súdne konanie pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedeného vyplýva, že princípy práva na spravodlivé súdne konanie pri rozhodovaní o väzbe sú súčasťou čl. 17 ústavy (prípadne čl. 5 dohovoru), ktorý je v tomto zmysle vo vzťahu špeciality voči ustanoveniam čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sa vzťahujú len na konanie vo veci samej.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že medzi obsahom práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 6/2013 z 27. februára 2013 neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2013